

KHÔN THAY CHO A-SI-RI. Ê-sai 10:5-19

“ 5 Hỡi A-si-ri, là cái roi của sự thịnh vượng ta! Cái gậy cầm trong tay nó là sự tức giận của ta vậy! 6 Ta sẽ sai nó nghịch cùng một nước chẳng tin kính; khiến nó đi đánh một dân mà ta nổi giận, để cướp lấy, bóc lột, và giày đạp chúng nó như bùn ngoài đường. 7 Nhưng nó không có ý thể, trong lòng nó chẳng nghĩ như vậy: lại thích phá hại, và hủy diệt nhiều dân. 8 Vì nó nói rằng: Các quan trưởng của ta há chẳng phải đều là vua sao? 9 Há lại Ca-nô chẳng như Cạt-kê-mít, Ha-mát chẳng như A-t-bát, Sa-ma-ri chẳng như Đa-mách sao? 10 Như tay ta đã tới đến các nước của thần tượng, tượng chạm của họ lại hơn của Giê-ru-sa-lem và Sa-ma-ri nữa, 11 thì ta há chẳng sẽ làm cho Giê-ru-sa-lem và thần tượng nó cũng như ta đã làm cho Sa-ma-ri và thần tượng nó sao? 12 Nên sẽ xảy ra khi Chúa đã làm xong cả việc trên núi Si-ôn và tại Giê-ru-sa-lem, thì chính ta sẽ hành phạt những bông trái bởi lòng kiêu ngạo và sự vinh hiển của con mắt ngó cao của vua A-si-ri. 13 Vì người nói rằng: Ta đã làm điều đó bởi sức mạnh của tay ta, bởi sự khôn ngoan ta, vì ta là thông minh. Ta đã dời đổi giới hạn các dân; đã cướp của quý họ, như một người mạnh đã làm cho những kẻ đang ngồi phải xuống. 14 Tay ta đã tìm được của cải các dân như bắt ở chim, vơ vét cả đất như lượm trứng đã bỏ; chẳng có ai đập cánh, mở mỏ, hay là kêu hót! 15 Cái rìu há lại khoe mình cùng người cầm rìu ư? Cái cưa há lại đẩy lên nghịch cùng kẻ cầm cưa ư? Thế cũng như cái roi vận động kẻ giơ roi, cái gậy nâng đỡ cánh tay cầm gậy! 16 Vậy nên, Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân, sẽ làm cho những người mập mạnh của nó trở nên gầy mòn, và dưới sự vinh hiển nó sẽ đốt cháy lên như lửa thiêu đốt. 17 Sự sáng của Y-sơ-ra-ên sẽ trở nên lửa, Đấng Thánh nó sẽ trở nên ngọn đèn, chỉ trong một ngày, đốt tiêu gai góc và chà chuôm nó; 18 lại thiêu hủy vinh hoa của rừng cây và ruộng màu mỡ nó, cả linh hồn và thân thể; như kẻ cầm cò xí ngất đi vậy. 19 Bây giờ những cây trên rừng nó còn sót lại chẳng là bao, một đứa bé con có thể chộp lấy được. ”

Gợi ý bài học: Các cường quốc rất dễ say mê sức mạnh của chính mình. Một quyết định của họ có thể làm thay đổi tình hình chính trị, kinh tế và vận mệnh của nhiều quốc gia. Đế quốc A-si-ri trong phân đoạn hôm nay đã rơi vào chính sự kiêu ngạo ấy. Đức Chúa Trời dùng A-si-ri làm công cụ sửa phạt dân Y-sơ-ra-ên đang phản nghịch. Nhưng sau nhiều chiến thắng, A-si-ri quên rằng mình chỉ là cây gậy trong tay Đức Chúa Trời. Họ cho rằng mọi thành công đều đến từ sức mạnh và sự khôn ngoan của chính mình. Khi công cụ quên mất bàn tay đang sử dụng mình, nó không còn chỉ là công cụ nữa, nhưng trở thành đối tượng của sự phán xét.

Đức Chúa Trời gọi A-si-ri là: “Hỡi A-si-ri, là cái roi của sự thịnh vượng ta” và “Cái gậy cầm trong tay nó là sự tức giận của ta vậy!” A-si-ri là một dân tộc hung bạo và bất công. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời vẫn có thể sử dụng họ để sửa phạt dân Ngài. Điều này cho thấy quyền tể trị tuyệt đối của Đức Chúa Trời. A-si-ri tưởng rằng

họ đang tự mình tiến quân, chinh phục các thành và mở rộng lãnh thổ. Nhưng phía sau những biến động ấy, Đức Chúa Trời vẫn đang thực hiện ý định của Ngài.

Điều này nhắc chúng ta rằng không phải lúc nào chúng ta cũng hiểu được cách Đức Chúa Trời hành động. Có khi Ngài dùng một hoàn cảnh rất khó chịu để sửa dạy chúng ta. Có khi Ngài dùng một con người không đáng mong đợi để bày tỏ ý muốn của mình. Có khi điều chúng ta xem là trở ngại lại trở thành công cụ giúp chúng ta nhận ra sự sai lạc trong đời sống. Vì vậy, thay vì chỉ nhìn vào công cụ, chúng ta cần nhìn lên bàn tay đang cầm công cụ ấy.

A-si-ri được Đức Chúa Trời sử dụng, nhưng điều đó không có nghĩa mọi suy nghĩ và hành động của họ đều đẹp lòng Ngài. Ý định của Đức Chúa Trời là sửa phạt dân Ngài. Nhưng ý định của A-si-ri lại là hủy diệt, cướp bóc và xóa bỏ nhiều dân tộc. Họ không biết mình đang phục vụ mục đích của Đức Chúa Trời. Họ chỉ muốn thỏa mãn tham vọng và lòng kiêu ngạo của mình. Vì vậy, dù được sử dụng như một công cụ, họ vẫn phải chịu trách nhiệm về sự tàn bạo và tham vọng của mình. Đây là một lời cảnh tỉnh quan trọng cho những người đang phục vụ Chúa. Một người có thể được Đức Chúa Trời sử dụng mà lòng vẫn chưa ngay thẳng. Một chức vụ có thể có kết quả nhưng động cơ của người đó vẫn có thể chứa đầy sự kiêu ngạo. Một người có thể giảng dạy, lãnh đạo hoặc làm nhiều việc lớn mà vẫn âm thầm tìm kiếm vinh quang cho chính mình. Được Chúa sử dụng không phải là bằng chứng rằng mọi điều trong lòng chúng ta đều đúng. Kết quả bên ngoài không nói lên sự thánh khiết bên trong.

Sau nhiều chiến thắng, vua A-si-ri bắt đầu tự hào. Ông kể lại những thành phố mình đã chinh phục và những vị vua mình đã đánh bại. Ông cho rằng các thần của những quốc gia khác không thể chống lại mình, nên Đức Chúa Trời của Giê-ru-sa-lem cũng sẽ không khác gì các thần tượng ấy. A-si-ri đã đặt Đức Chúa Trời ngang hàng với những thần tượng do con người tạo ra. Đó là đỉnh cao của sự kiêu ngạo. Họ tưởng rằng chiến thắng quân sự chứng minh sức mạnh tuyệt đối của mình. Họ không nhận ra rằng chính Đức Chúa Trời đã cho phép họ chiến thắng để thực hiện một mục đích lớn hơn. Đôi khi thành công rất dễ trở thành một thử thách thuộc linh. Khi thất bại, con người thường cầu nguyện. Nhưng khi thành công, người ta dễ nói: “Chính tay tôi đã làm được.” hay “Chính sự khôn ngoan của tôi đã đem lại kết quả.” “Nếu không có tôi, công việc này không thể thành công.” Chúng ta dễ cảm tạ Chúa trong lời nói nhưng âm thầm nhận lấy vinh quang trong lòng. Khi ấy, môi miệng nói rằng mọi sự đến từ Chúa, nhưng tâm lòng lại nghĩ rằng kết quả chủ yếu đến từ khả năng của mình. Kiêu ngạo bắt đầu khi chúng ta dần quên rằng mọi điều mình có đều là ân điển.

Đức Chúa Trời phán rằng sau khi hoàn thành công việc tại Si-ôn và Giê-ru-sa-lem, Ngài sẽ đoán phạt vua A-si-ri vì tâm lòng kiêu ngạo và tự cao của họ. A-si-ri từng là công cụ của sự phán xét. Nhưng giờ đây, họ trở thành đối tượng của sự phán xét. Vì sao? Bởi vì họ đã vượt quá vai trò được giao. Họ không chỉ thi hành sự sửa phạt, nhưng còn vui thích trong sự tàn phá, áp bức và hủy diệt. Họ đã dùng quyền lực một cách tàn bạo và nhận lấy vinh quang vốn thuộc về Đức Chúa Trời. Quyền lực luôn đi

kèm với trách nhiệm. Người có nhiều quyền lực sẽ phải chịu sự xét đoán nghiêm khắc hơn về cách mình sử dụng quyền lực ấy. Một người lãnh đạo không được dùng chức vụ để kiểm soát, làm nhục hoặc gây tổn thương cho người khác. Cha mẹ không được dùng quyền làm cha mẹ để áp đặt và phá vỡ tâm hồn con cái. Người có tiền không được dùng của cải để thao túng người yếu thế. Người có kiến thức không được dùng hiểu biết để hạ thấp người khác. Người phục vụ Chúa không được dùng danh nghĩa thuộc linh để xây dựng vị trí cho mình. Khi quyền lực được sử dụng không theo ý định của Đức Chúa Trời, nó sẽ trở thành lý do của sự phán xét.

Ê-sai mô tả sự phán xét A-si-ri bằng hình ảnh một khu rừng bị thiêu hủy. Những người béo tốt sẽ trở nên gầy yếu. Rừng rậm và ruộng vườn màu mỡ sẽ bị thiêu cháy. Những cây cối còn sót lại ít đến mức một đứa trẻ cũng có thể đếm được. Điều đáng chú ý là tất cả có thể xảy ra chỉ trong một ngày. Một đế quốc được xây dựng qua nhiều năm, với đội quân hùng mạnh, tài sản lớn và vô số chiến thắng, có thể sụp đổ rất nhanh khi Đức Chúa Trời ra tay. Điều này cho thấy sự mong manh của mọi thành tựu loài người. Con người có thể dành cả đời để xây dựng doanh nghiệp, sự nghiệp, danh tiếng hay một tổ chức. Kể cả chức vụ nhưng nếu tất cả được xây dựng trên sự kiêu ngạo và chống nghịch Đức Chúa Trời, nó không thể đứng vững. Điều có vẻ vững chắc nhưng vẫn có thể sụp đổ trong một khoảnh khắc.

Đức Chúa Trời không làm ngơ trước sự tự cao. Khi dân Ngài trở nên kiêu ngạo, Ngài có thể dùng một thế lực mạnh hơn để sửa dạy họ. Khi thế lực ấy cũng trở nên kiêu ngạo, Ngài sẽ bẻ gãy sức mạnh của nó. Không ai có thể dùng việc mình được Chúa sử dụng làm lý do để tự tôn. Không ai có thể nói: “Vì tôi đang làm công việc Chúa nên mọi việc tôi làm đều đúng.” Đức Chúa Trời không chỉ xem xét kết quả, nhưng cả động cơ và phương cách mà chúng ta đi đến kết quả. Ngài không chỉ quan tâm việc chúng ta hoàn thành điều gì, nhưng chúng ta đã trở thành người như thế nào trong quá trình đó. Thành công không làm Chúa bỏ qua sự kiêu ngạo. Chức vụ không che giấu được tham vọng. Những kết quả lớn không thể biện minh cho cách làm tổn thương người khác. Đức Chúa Trời không chỉ là Chúa của mục tiêu, nhưng cũng là Chúa của con đường chúng ta đi đến mục tiêu ấy.

Khi chúng ta quá chú ý đến bản thân, sự hiện diện của Đức Chúa Trời dần trở nên mờ nhạt. Khi chúng ta bắt đầu quan tâm việc Người khác nhìn tôi thế nào? Tôi được công nhận đến đâu? Tôi đã đạt được điều gì? Tôi có ảnh hưởng hơn người khác không? Tại sao người khác không biết ơn tôi? Nhưng khi chúng ta nhìn lên Đức Chúa Trời, mọi điều sẽ trở về đúng vị trí. Chúng ta nhận ra mình chỉ là tạo vật. Khả năng là điều được ban cho. Cơ hội là ân điển. Thành công là sự cho phép của Chúa. Và mọi vinh quang đều thuộc về Ngài. Mỗi người trong chúng ta cần nhay bén và phát hiện sự kiêu ngạo trước khi nó trở thành tai họa. Người đang đứng cần cẩn thận để khỏi ngã. Không ai ở ngoài nguy cơ của sự kiêu ngạo. Càng có nhiều thành công, chúng ta càng cần khiêm nhường. Càng có nhiều ảnh hưởng, chúng ta càng cần kính sợ Chúa. Càng được Chúa sử dụng, chúng ta càng cần nhớ mình chỉ là công cụ.

Câu hỏi suy ngẫm:

1. Có thành công, khả năng hoặc điều nào đang khiến tôi âm thầm tự cao và nghĩ rằng mình quan trọng hơn mọi điều không?
2. Tôi có đang sử dụng quyền lực, ảnh hưởng và khả năng Chúa ban để nâng đỡ người khác, hay để kiểm soát, gây áp lực cho người khác không?
3. Tôi có thật sự nhận biết mình chỉ là công cụ trong tay Đức Chúa Trời và sẵn sàng trao lại mọi vinh quang cho Ngài không?